

Lessen uit Numeri 16

uit 'Aantekeningen op het Boek Numeri'
van C.H. Mackintosh

Het vorige hoofdstuk is een soort uitweiding in het verhaal over Israël in de woestijn; met uitzondering van de geschiedenis van de sabbatschender. Het hoofdstuk wijst vooruit op de tijd, dat Israël ondanks alle zonde en dwaasheid, ondanks alle murmureren en opstand, het land Kanaän zal bezitten, en offeranden der gerechtigheid zal brengen aan de God van hun heil. We zagen, hoe Jahweh Zich verheft boven al hun ongelooft, ongehoorzaamheid, eigenwil en hoogmoed, waarover hf.13-14 spraken, en hoe Hij ziet op de volle en eidelijke verwelkoming van Zijn eeuwig plan en de vervulling van Zijn beloften aan Abraham, Izaak en Jakob. Het zestiende hoofdstuk gaat weer verder met de woestijnreis. Het is een treurige en verootmoedigende geschiedenis voorzover het de mens betreft; maar een heerlijke en gezegende geschiedenis, als we zien op het onuitputtelijk geduld en de onmetelijke genade van God. Dit zijn de twee grote lessen die we leren in de woestijn. We leren, wat de mens is en wat God is.

“Korach nu, de zoon van Jizhar, de zoon van Kehath, de zoon van Levi, nam tot zich zo Dathan als Abiram, zonen van Eliab, en On, de zoon van Peleth, zonen van Ruben. En ze stonden op voor het aangezicht van Mozes, mitsgaders tweehonderd en vijftig mannen uit de kinderen Israëls, oversten der vergadering, de geroepenen der samenkomst, mannen van naam. En zij vergaderden zich tegen Mozes en tegen Aäron, en zeiden tot hen: Het is te veel voor u! want deze ganse vergadering, zij allen, zijn heilig, en de Heere is in het midden van hen: Waarom dan verheft gij u over de gemeente van de Heeren? “ (vs.1-3).

We komen nu aan het verhaal van wat de apostel Judas door de Heilige Geest noemt “de tegenspreking van Korach”. De opstand wordt aan Korach toegeschreven, omdat hij de geestelijke leider er van was. Hij schijnt zoveel invloed gehad te hebben, dat een groot aantal mensen van naam zich om hem verzamelden - “oversten, geroepenen, en mannen van naam”. Kortom, het was een geduchte en ernstige opstand; en we doen er goed aan de oorzaak en de zedelijke trekken er van na te gaan. Het is altijd gevaarlijk als in een vergadering, zich een geest van misnoegen openbaart: Wordt daar niet op de juiste manier in voorzien, dan heeft het de rampzaligste gevolgen. In elke vergadering is wel iets dat aanleiding kan geven en als er één onruststoker is, iemand die graag leidt of vóóran staat, dan zal deze heel gemakkelijk wat nog smeult tot een heldere vlam kunnen aanblazen. Honderden, ja, duizenden mensen staan klaar om zich rondom een oproersvaandel te scharen, hoewel ze zelf noch de kracht, noch de moed zouden hebben, om het vaandel te heffen. De satan vindt dan ook niet iedereen een geschikt werktuig. Hij moet slimme, knappe, energieke mensen hebben - mensen, die zedelijke macht uitoefenen, die invloed hebben op de gemoederen van hun medemensen, en een ijzeren wil bezitten om hun plannen door te drijven. Ongetwijfeld blaast de Satan veel van dit alles de mensen in, die hij voor zijn duivelse plannen wil gebruiken. Wij weten uit de geschiedenis, dat volksleiders bij opstanden altijd mensen zijn met een helder verstand, die de wispelturige menigte naar hun wil kunnen regeren. Zulke mensen weten de hartstochten van het volk op te wekken, en ze dan te besturen. Om het volk te bewerken,

gebruiken ze het een of ander punt met betrekking tot hun vrijheid of hun rechten. Kunnen zij het volk ervan overtuigen, dat hun vrijheid aan banden is gelegd, en dat aan hun rechten te kort wordt gedaan, dan krijgen ze ook een menigte woelgeesten om zich heen, en veroorzaken veel kwaad. Zo was het in de zaak van Korach. Ze probeerden het volk wijs te maken, dat Mozes en Aäron hen wilden overheersen, en dat ze aan hun rechten en privileges als leden van een heilig volk te kort deden. Naar hun mening waren allen gelijk, en had de een evenveel recht tot handelen als de ander. "Gij neemt te veel op uw schouders", was hun aanklacht tegen "de zachtmoedigste man op de aardbodem". Maar wat had Mozes op zich genomen? Een enkele blik op de geschiedenis van die geliefde en geëerde dienaar zou zeker voldoende geweest zijn, om elk onpartijdig mens ervan te overtuigen, dat Mozes geen eer of aanzien had gezocht, maar dat hij er juist voor teruggedeinsd was, toen ze hem werden aangeboden. Hij was er bijna onder bezweken, toen ze hem opgelegd werden. Wie er dus aan kon denken Mozes van zoiets te beschuldigen, bewees dat hij geheel onkundig was van diens ware gezindheid. Immers Mozes, die tot Jozua kon zeggen: "Zijt gij voor mij ijverende? Och of al het volk des Heeren profeten ware, dat de Heer Zijn geest over hen gave!" liep geen gevaar te veel op zich te nemen. En bovendien het was God, die hem had geroepen die plaats in te nemen. Korach en zijn aanhang twistten dus met God en niet met Mozes en Aäron. Dezen waren door God geroepen en aangesteld; dit had de doorslag moeten geven. Het was ook doorslaggevend voor allen, behalve voor die opstandelingen, die het gezag van Gods dienaren wilden ondermijnen om zichzelf te verheffen. Dit is altijd het geval met hoofdleiders in tijden van opstand en ontevredenheid; hun ware doel is zich een naam te maken. God had elk zijn plaatsen werk aangewezen. Korach had zijn werk, en Mozes had het zijne. Waarom zouden ze elkaar benijden? Zolang de dienaren van Christus er naar streven de hun aangewezen taak te volbrengen, is de bewering dat zij te veel op hun schouders nemen onwaar.

Dit is een heel belangrijk beginsel in elke vergadering. Het is een dwaling te denken, dat God al de leden van het lichaam van Christus roept tot in het oog lopende functies, of dat elk lid zijn eigen plaats in het lichaam kan uitkiezen. Het is geheel en al een zaak van Goddelijke roeping. Dit wordt duidelijk in 1Ko.12 geleerd. "Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele leden. Indien de voet zei: omdat ik de hand niet ben, zo ben ik van het lichaam niet, is die daarom niet van het lichaam? En indien het oor zei: omdat ik het oog niet ben, zo ben ik van het lichaam niet; is het daarom niet van het lichaam? Was geheel het lichaam oog, waar zou het gehoor zijn? Was het geheel gehoor, waar zou de reuk zijn? Maar nu heeft God de leden gezet, elk van hen in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft".

Hier vinden we de enige ware bron van de dienst in de Gemeente van God - het lichaam van Christus. "God heeft de leden gezet". Het is niet zo dat een mens een ander aanstelt; noch minder dat iemand zichzelf aanstelt. Het is Goddelijke roeping of niets, ja, minder dan niets: een zich aanmatigen van de rechten van God. Hoe zou het zijn, als de voet de hand beschuldigde, of de oren tot de ogen zeiden, dat ze te veel op zich namen? Zou het niet belachelijk zijn? Die leden nemen zeker een opvallende plaats in het lichaam in; maar waarom? Omdat God ze daar gesteld heeft, "gelijk Hij gewild heeft". Om welke reden? Om het werk te doen, dat God aan een ieder gegeven heeft. Met welk doel? Om van nu te zijn voor het hele lichaam. Zelfs het aller onbeduidendste lid heeft er nut van als de voornaamste leden goed functioneren. En aan de andere kant zijn ook de voornaamste leden van het minste lid afhankelijk. Als de ogen hun gezichtsvermogen verliezen, zal elk lid het voelen. Als van het

minste lid de werking wordt gestoord, zullen de meest geëerde leden er onder lijden. Door de krachtige werking van al de leden, naar de werking die elk lid is toegemeten wordt het hele lichaam opgebouwd. Wordt deze belangrijke waarheid niet begrepen en in praktijk gebracht, dan wordt de stichting niet bevorderd, maar verhinderd; de Heilige Geest wordt uitgeblust en bedroefd; de rechten van Christus worden ontkend en God wordt onteerd. Iedere Christen is verantwoordelijk in overeenstemming met deze Goddelijke beginselen te handelen, en tegen alles te getuigen, wat daartegenover wordt gesteld. Het feit dat de kerk in verval is, is geen reden om de waarheid van God prijs te geven. De Christen blijft altijd geroepen zich aan de geopenbaarde wil van God te onderwerpen. Wie zich op de omstandigheden wil beroepen, zoekt slechts een voorwendsel voor verkeerde handelingen, of voor het prijsgeven van een waarheid van God. Men verzet zich daarmee tegen Gods gezag, en probeert Hem tot de oorzaak van onze eigen ongehoorzaamheid te maken. We zullen dit punt nu niet uitvoeriger behandelen, maar tot de beschouwing van ons hoofdstuk terugkeren. Het is zeker een van de meest ernstige voorvallen van Israëls geschiedenis in de woestijn.

Korach en zijn aanhang zouden spoedig de zonde en dwaasheid van hun oproer ondervinden. Toen Mozes hun weerspannige taal hoorde, “viel hij op zijn aangezicht”. Dit was de juiste houding om zulke oproermakers te ontvangen. Wij weten dat deze door God geliefde dienaar eens op zijn aangezicht viel, toen hij op zijn voeten behoorde te staan. (Zie Ex.14.) Maar hier was het het beste en veiligste wat hij kon doen. Het heeft vrijwel nooit zin met oproerige en ontevreden mensen te gaan redetwisten; beter is het hen aan de Heer over te geven, want hun tegenspraak geldt toch eigenlijk Hem. Als God iemand ergens plaatst, en hem een bepaald werk opdraagt, en zijn medewerkers willen juist op grond van dat werk met hem twisten, dan twisten ze met God. Hij weet wel hoe Hij de zaak moet beslechten, en zal het zeker ook op Zijn tijd en wijze doen. Dit zeker te weten geeft heilige kalmte en zedelijke verhevenheid aan de dienaar van God in ogenblikken, dat men zich uit afgunst tegen hem verzet. Het is bijna onmogelijk, dat iemand een voorname plaats bekleedt in de dienst van de Heer, en op bijzondere wijze door Hem gebruikt wordt, zonder dat hij op de een of andere tijd de aanvallen moet verduren van mensen die geen anderen boven zich kunnen zien. Maar de juiste houding tegenover zulke mensen bestaat in ootmoed en nederigheid, opdat de stroom van ongenoegen over ons heen kan gaan.

“Toen Mozes dit hoorde, zo viel hij op zijn aangezicht. En hij sprak tot Korach en tot zijn ganse vergadering, zeggende: morgen vroeg dan zal de Heere bekend maken, wie de Zijne, en de heilige is, die Hij tot zich zal doen naderen; en wie Hij verkoren zal hebben, die zal Hij tot zich doen naderen. Doet dit: neemt u wierookvaten, Korach en zijn ganse vergadering; en doet morgen vuur daarin, legt reukwerk daarop voor het aangezicht des Heeren; en het zal geschieden, dat de man, die de Heere verkiezen zal, die zal heilig zijn. Het is te veel voor u, gij kinderen van Levi”(vs.4-7).

Zo gaf hij de zaak in gepaste handen over. Mozes laat de soevereine rechten van Jahweh uitkomen. “De Heer zal verkiezen”, en “de Heer zal bekend maken”. Hij spreekt met geen woord over zichzelf of over Aäron. Alles gaat om de keuze en aanstelling van de Heer. De tweehonderd en vijftig oproermakers worden tegenover de levende God gesteld. Ze worden in Zijn tegenwoordigheid geroepen met hun wierookvaten in de hand voor de beslissing, en het grote oordeel, waartegen geen beroep mogelijk is. Mozes en Aäron konden geen oordeel vellen, omdat zij zelf in de zaak betrokken waren; maar Mozes was volkomen bereid alle

partijen in Gods tegenwoordigheid te laten verschijnen, om hun vragen te beslissen. Dat was ware wijsheid en nederigheid. Want het zal altijd goed zijn, om mensen die zich opdringen, de plaats te geven waarnaar zij streven. Diezelfde plaats, die ze in hun dwaasheid begeren, zal ook het toneel van hun nederlaag en schande worden. Er zijn mensen, die altijd anderen hun werkring benijden en verlangen zelf dat werk te doen. Laten zij het beproeven! Zeker zal de tijd komen, dat zij er onder bezwijken, en zich beschaamd moeten verwijderen. De Heer zal hen voorzeker te schande maken.

“Voorts zei Mozes tot Korach: Hoort toch, gij kinderen van Levi! is het u te weinig, dat de God van Israël u van de vergadering van Israël heeft afgescheiden, om ulieden tot zich te doen naderen, om de dienst van des Heeren tabernakel te bedienen, en te staan voor het aangezicht der vergadering, om hen te dienen? Daar Hij u, en al uw broederen, de kinderen van Levi, met u heeft doen naderen; zoekt gij nu ook het priesterambt? Daarom gij en uw ganse vergadering, gij zijt vergaderd tegen de Heere; want Aäron, wat is hij, dat gij tegen hem murmureert?” (vs.8-11).

Hier horen wij wat het motief was van deze ontzettende samenzwering. Korach streefde naar het priesterschap. Het is van belang hierbij een ogenblik stil te staan, zullen wij de kracht en de betekenis begrijpen van de woorden van Judas “de tegenspreking van Korach”. Wie was Korach? Hij was een Leviet en had als zodanig het voorrecht om te dienen en te onderwijzen. “Zij zullen Jakob Uw rechten leren en Israël Uw wet”. “God heeft u tot zich doen naderen, om de dienst van des Heeren tabernakel te bedienen, en te staan voor het aangezicht der vergadering, om hen te dienen”. Dit was Korach en zijn werkring. En waar streefde hij naar? Naar het priesterambt; “zoekt gij nu ook het priesterambt? “ Oppervlakkig beschouwd leek het of Korach niets voor zichzelf zocht. Hij scheen voor de rechten van het hele volk te strijden. Maar Mozes ontmaskert deze man door de Geest van God, en toont hem aan, dat hij onder een voorwendsel het priesterambt voor zichzelf zocht. Let hierop! Meestal zal men merken, dat de schreeuwers over rechten en vrijheden van Gods volk, in werkelijkheid hun eigen verhoging en voordeel op het oog hebben. Het is niet altijd openbaar; maar God zal het vroeg of laat aan het licht brengen, “want de Heere is een God der wetenschappen”. Niets is verachtelijker dan naar aanzien voor zichzelf te zoeken. In eenvoud en stilheid hoort ieder in zijn roeping te wandelen. Korach had dit beginsel nog niet geleerd. Hij was niet tevreden met de plaats en de dienst, waartoe God hem geroepen had, nee, hij streefde naar iets dat hem niet toekwam. Zijn zonde was opstand tegen de hogepriester van God; dit was “de tegenspreking van Korach”.

In het algemeen begrijpt men dit belangrijke punt in de geschiedenis van Korach niet. Daardoor beticht men in onze dagen iemand van de zonde van Korach, als hij zijn door het Hoofd van de gemeente geschonken gave wil uitoefenen. Maar rustige overweging van dit onderwerp, in het licht van Gods Woord, zal ons weldra bewijzen, dat deze bewering alle grond mist. Neem, bijvoorbeeld, iemand, aan wie Christus de gave van evangelist heeft geschonken. Moeten wij hem van de zonde van Korach beschuldigen, omdat hij volgens die gave en de aanstelling van God, uitgaat om te prediken? Behoort hij te prediken, of niet te prediken? Is de Goddelijke gave, de Goddelijke roeping wel of niet voldoende? Is hij een oproerling als hij het evangelie verkondigt? Hetzelfde geldt van een herder of leraar. Maakt hij zich aan de zonde van Korach schuldig, omdat hij de bijzondere gave uitoefent, die het Hoofd van de Gemeente hem heeft geschonken? Maakt niet de gave van Christus iemand een leraar? Is er

nog iets nodig? Is het niet duidelijk voor elk onbevangen gemoed, voor ieder, die zich gewillig door de Schrift laat onderwijzen, dat het bezit van een door God geschonken gave iemand leraar maakt zonder iets anders erbij? En is het niet even duidelijk, dat geen mens leraar kan zijn al heeft hij alle andere voorrechten, maar niet de gave van het Hoofd der Gemeente?

Men begripte goed dat het nu gaat om bijzondere gaven voor de dienst in de Gemeente. Ongetwijfeld heeft elk lid van het lichaam van Christus een dienst te verrichten of een werk te doen. Dit begrijpt elk goed onderwezen Christen. De opbouw van het lichaam vindt niet enkel plaats door een bijzondere voortreffelijke gave, maar door de krachtige werking van alle leden, elk op hun eigen plaats, zoals wij in Efeze lezen: “maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, die het Hoofd is, Christus, uit Wie het gehele lichaam, bekwamelijk tezamen gevoegd en tezamen vastgemaakt zijnde door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van elk deel in zijn maat, de wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouw in de liefde”. (Hf.4:15-16). Dit is zo duidelijk, als de Schrift het maar maken kan. Maar elke bijzondere gave, hetzij evangelist, herder, profeet of leraar, moet men rechtstreeks van Christus ontvangen; en het bezit daarvan, zonder iets anders, maakt iemand tot een dienaar in de gemeente. Daarentegen kan al het onderwijs en het gezag van mensen niemand tot evangelist of leraar maken.

Ik hoop dat ik genoeg gezegd heb, om te bewijzen, dat het een grove dwaling is, iemand van de ontzettende zonde van Korach te beschuldigen, omdat hij eenvoudig de gaven uitoefent die Christus hem heeft geschonken. Feitelijk zou het zonde zijn ze niet te gebruiken. Er bestaat echter een groot verschil tussen bediening en priesterschap. Korach streefde niet naar het leraarsambt - hij had dit. Hij wilde priester zijn, en dit kon hij niet. Het priesterambt was aan Aäron en zijn zonen toebedeeld; en het was vermetel en aanmatigend om te willen offeren of ander priesterlijk werk te willen verrichten. Aäron nu is het type van onze grote Hogepriester, die de hemelen is doorgedaan — Jezus, de Zoon van God. De hemel is de sfeer van Zijn dienst. “Want indien Hij op aarde was, zo zou Hij zelfs geen priester zijn”. (Hb.8:4). “Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproken is, aangaande welke stam Mozes niets van het priesterschap gesproken heeft”. (Hb.7:14).

Er is op dit ogenblik geen priester op aarde, behalve in de zin, waarin alle gelovigen priesters zijn. Zo lezen we in 1 Petrus: “maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap”. (Hf.2:9). Elke Christen is in die zin een priester. De zwakste heilige in de Gemeente van God is evengoed een priester als Paulus het was. Het is geen kwestie van bekwaamheid of geestelijke kracht, maar eenvoudig van onze positie.

“Laat ons dan door Hem altijd Gode offeren een offerande des lofs, dat is de vrucht der lippen, die Zijn naam belijden. En vergeet de weldadigheid en mededeelzaamheid niet, want aan zodanige offeranden heeft God een welbehagen”. (Hb.13:15-16). Dit is het priesterschap van de Christen. Wie hoe dan ook beoogt zich een ander priesterlijk ambt aan te matigen - of priesters aan te stellen - mensen, die ten behoeve van hun medemensen moeten handelen, of een priesterlijke dienst voor hem bij God moeten vervullen - begaat in beginsel de zonde van Korach. Wij spreken natuurlijk over het beginsel en niet over de personen. De kiem van deze zonde is zo duidelijk mogelijk. Later zal de volle vrucht openbaar worden. In het vervolg van ons hoofdstuk zien we het ernstige tafereel van het oordeel, dat over Korach en zijn medegenoten kwam. De Heere sprak onverwijld het vonnis uit over deze oproerlingen. Het verhaal ervan is schrikwekkend, wat moet dus niet het feit zelf zijn geweest? De aarde opende

haar mond, om de drie voornaamste aanvoerders van de opstand te verslinden, en het vuur des Heeren ontbrandde en verteerde de tweehonderd en vijftig mannen, die reukwerk wilden offeren.

“Toen zeide Mozes: Hieraan zult gij weten, dat de Heere mij gezonden heeft, om al deze daden te doen, dat zij niet uit mijn eigen hart zijn. Indien deze zullen sterven, gelijk alle mensen sterven, en over hen een bezoeking zal gedaan worden, naar de bezoeking van alle mensen, zo heeft de Heere mij niet gezonden. Maar indien de Heere wat nieuws zal scheppen, en het aardrijk zijn mond zal opendoen, en verslinden hen met alles wat van hen is, en zij levend ter helle zullen nedervaren, alsdan zult gij weten, dat deze mannen de Heere getergd hebben”, (vs.28-30).

Mozes zegt dus eenvoudig dat het een zaak is tussen Jahweh en de opstandelingen. Hij kan zich op God beroepen en alles Hem in handen geven. Dat is het geheim van ware zedelijke kracht. Een mens, die niets voor zichzelf zoekt - geen doel of streven kent dan de eer van God - kan rustig de afloop afwachten. Maar daartoe moet het oog eenvoudig zijn, het hart oprecht en de bedoeling zuiver zijn. Het helpt niet of we ons iets aanmatigen of ons op iets laten voorstaan. Als God gaat oordelen, wordt zeker elke onoprechtheid en schijn openbaar. Die kunnen geen stand houden, als de aarde haar mond opent en het vuur des Heeren alles rondom verteert. Men kan nog pochen en grote woorden spreken, als alles rustig is; maar als God met een vreselijk oordeel verschijnt, krijgt alles meteen een ander aanzien.

“En het geschiedde toen hij geëindigd had deze woorden te spreken, zo werd het aardrijk, dat onder hen was, gekloofd; en de aarde opende haar mond, en verslond ze met hun hui-zen en alle mensen, die Korach toebehoorden, en al de have. En zij voeren neder, zij en alles wat van hen was, levend in het dodenrijk, en de aarde overdekte ze, en zij kwamen om uit het midden der gemeente. En het ganse Israël, dat rondom hen was, vlood voor hun geschrei; want, zeiden zij, dat de aarde ons misschien niet verslindt”, (vs.31-34).

Werkelijk, het is verschrikkelijk “in de handen van de levende God te vallen”. “God is grotelijks geducht in de raad der heiligen, en vreselijk boven allen, die rondom Hem zijn”. “Onze God is een verterend vuur”. Hoeveel beter zou het geweest zijn voor Korach, als hij tevreden was geweest met zijn Levitische dienst, die toch van de hoogste orde was. Als Kohathiet mocht hij helpen om de kostbaarste vaten van het heiligdom te dragen. Maar hij streefde naar het priesterambt, en stortte zich in het ongeluk. Dit was echter niet alles. Nauwelijks had de grond zich boven de oproermakers gesloten, of “er ging een vuur uit van de Heere, en verteerde die tweehonderd en vijftig mannen, die reukwerk offerden”. Wat een ontzettend schouwspel, als God op zo'n buitengewone manier het oordeel uitoefent over hoogmoed en vermetelheid. Het is dwaasheid voor een mens om zich tegen God te verheffen; want Hij “wederstaat de hoogmoedige, maar geeft de nederige genade”.

Wat een dwaasheid voor iemand die stof is, om het hoofd op te steken tegen de Almachtige God! Arme mens! hij is nog onverstandiger dan de mot, die in de vlam vliegt en verbrandt. Nederig met onze God te wandelen, tevreden te zijn met zijn wil, zich met een geringe plaats en het eenvoudigste werk te vergenoegen, dat is de ware grootheid en het ware geluk. Geeft God ons de taak van straatveger, laten we dan zo vegen dat Hij het kan goedkeuren en zodat het tot Zijn eer is. Het komt er alleen op aan dat we het werk doen, dat Hij geeft, en in die

toestand verkeren, waarin Hij ons plaatst. Hadden Korach en zijn handlangers dit begrepen, dan had heel Israël niet met een vreselijk geschrei hoeven te vluchten. In de regering van God zijn hoogmoed en verderf onafscheidelijk met elkaar verbonden. Dit blijft in beginsel altijd waar. O! mocht de overdenking van Nm.16 ons er meer van doordringen van hoeveel waarde een nederige en ootmoedige geest is! Wij beleven een tijd, waarin iedereen hogerop wil. Laten we er aan denken, dat “die zichzelf verhoogt, vernederd zal worden”. Willen wij ons door de regel van Gods koninkrijk laten leiden, dan ontdekken we, dat de enige manier om vooruit te komen, de weg van vernedering is. Hij, die nu de hoogste plaats in de hemel bekleedt, is dezelfde, die vrijwillig de nederigste plaats op aarde innam. (Zie Fp.2:5-11).

Dat is het voorbeeld voor ons, Christenen; het is het Goddelijk tegengift tegen de verwaandheid en eerezucht van deze wereld. Het is diep treurig zo'n geest van trots en zelfvertrouwen aan te treffen in hen, die zich volgelingen noemen van Hem, die zachtmoedig en nederig was van hart. Het strijdt op bedroevende wijze met de geest en de voorschriften van het Christendom, en gaat altijd samen met een ongebroken wil. Hoe kan iemand aan eigenwaan en hoogmoed toegeven, als hij zich werkelijk in de tegenwoordigheid van God heeft gezien en leren kennen? Veel in de eenzaamheid te verkeren met God is het beste middel tegen deze zonden. Het slot van dit hoofdstuk levert een treffend bewijs van de onverbeterlijke boosheid van het natuurlijk hart. Wij mochten wel hopen, dat de Israëlieten na deze ontzettende tonelen hun les grondig geleerd hadden. Nu ze de aarde haar mond hadden zien openen — nu ze het hartverscheurende geschrei hadden gehoord, en het vuur hadden gezien, dat in een ogenblik tweehonderdvijftig mensen verteerde, nu ze zo Gods oordeel hadden gezien, zo'n tentoonspreiding van Gods macht en majesteit, zou men verwachten dat het volk voortaan stil en nederig zou zijn, en dat geen woorden van misnoegen en opstand meer in hun tenten zouden worden gehoord. Maar, helaas! het vlees is onverbeterlijk.

“Maar des anderen daags”, - denk eraan, het was geen jaar, geen maand, zelfs geen week na de vreselijke tonelen, waarbij we stil stonden - “maar des anderen daags murmureerde de ganse vergadering der kinderen Israëls (niet alleen een paar oproerkraaiers) tegen Mozes en tegen Aäron, zeggende: Gijlieden hebt des Heeren volk gedood! En het geschiedde, toen de vergadering zich verzamelde tegen Mozes en Aäron, en zich wendde naar de tent der samenkomst, zie zo bedekte die wolk haar; en de heerlijkheid des Heeren verscheen. Mozes nu en Aäron kwamen tot voor de tent der samenkomst. Toen sprak de Heere tot Mozes, zeggende: Maak u op uit het midden van deze vergadering, en Ik zal ze verteren, als in een ogenblik! Toen vielen zij op hun aangezichten”, (vs.41-45).

Weer een gelegenheid voor Mozes. God dreigt de hele vergadering met een onmiddellijk verderf. Alles lijkt hopeloos. Gods lankmoedigheid schijnt ten einde, en het zwaard van het oordeel zal de hele vergadering treffen. Nu blijkt echter juist het priesterschap, dat de oproerlingen verachtten', de enige uitkomst te bieden voor het volk. Dezelfde mensen, die zij beschuldigden van moord op Gods volk, worden in de hand van God de werktuigen om hun leven te redden.

“En Mozes zei tot Aäron: Neem het wierookvat en doe vuur daarin van het altaar, en leg reukwerk daarop, met spoed gaande tot de vergadering, doe over hen verzoening: want een grote toorn is van voor het aangezicht des Heeren uitgegaan, de plaag is aangevangen. En Aäron nam het gelijk als Mozes gesproken had, en liep in het midden der gemeente, en zie,

de plaag was aangevangen onder het volk; en hij legde reukwerk daarin, en deed verzoening over het volk. En hij stond tussen de doden en tussen de levenden: alzo werd de plaag opgehouden”, (vs.46-48).

Alleen het priesterschap - dat zij veracht hadden - kon het weerspannige en hardnekkige volk baten. Er ligt een onuitsprekelijke troost in deze slotzin. Daar staat Aäron, de hogepriester van God, tussen de levenden en de doden, en van zijn wierookvat stijgt een wolk van reukwerk op voor God — een treffend type van Eén die groter is dan Aäron, die één voldoende en volmaakte verzoening voor de zonden van Zijn volk heeft teweeg gebracht, en nu altijd voor God is in de volkomen aangenaamheid van Zijn Persoon en werk. Alleen het priesterschap kan het volk door de woestijn leiden; door de priester gaf God redding en genade. Door dat tussenbeide treden werd het volk bewaard voor de rechtvaardige gevolgen van hun weerbarstigheid en gemor. Werd naar recht gehandeld met hen, dan bleef er niets over dan “maak u op uit het midden dezer vergadering, en Ik zal ze verteren als in één ogenblik”. Zo spreekt het onkreukbare recht. Onmiddellijk verderf is de uitwerking van de gerechtigheid. Volkomen bewaring is de heerlijke en bijzondere uitwerking van de genade — van genade, die heerst door gerechtigheid. Had God louter op grond van gerechtigheid met het volk gehandeld, dan zou Zijn naam niet zijn geopenbaard, omdat die naam veel meer inhoudt dan alleen rechtvaardigheid. Er is ook liefde, goedertierenheid, goedheid, lankmoedigheid, innige en onveranderlijke barmhartigheid in Zijn naam. Doch niets daarvan had kunnen blijken, als het volk in een ogenblik was verteerd, en de naam Jahweh was dan niet verkondigd, of verheerlijkt. “Om Mijns naams wil zal Ik Mijn toorn langer uitstellen, om Mijns roems wil zal Ik u ten goede Mij bedwingen, opdat Ik u niet afhouwe.... Om Mijnentwil, om Mijnentwil zal Ik het doen, want hoe zou hij ontheiligd worden? En Ik zal Mijn eer aan geen anderen geven” (Js.48:9,11).

Hoe gelukkig is het, dat God ten opzichte van ons, voor ons en in ons handelt tot eer van Zijn eigen naam! Wonderlijk is het, dat Zijn eer volkomen uitblinkt - ja, alleen gezien kan worden in het onmetelijke plan, dat Zijn eigen hart heeft uitgedacht, waarin Hij Zich als een rechtvaardig God en een Heiland heeft geopenbaard! Een Naam waarvan de waarde niet te schatten is door de verloren zondaar, die daarin alles vindt, wat hij voor tijd en eeuwigheid nodig heeft. Gods plan zoekt hem op in zijn diepe nood als schuldig schepsel onder het oordeel. Zijn Heiland draagt hem door allerlei nood, beproeving en smart in de woestijn, en brengt hem tenslotte in die heerlijke zaligheid daarboven, waar geen zonde of dood meer zullen zijn.